

ARG. 2.

MINNEAPOLIS, MINN., NOVEMBER, 1916.

NO. 11.

SLÖSA EJ BORT TID MED ATT SÖRJA! ORGANISERA! Joe Hill.

En hälsning från "Gracelands Cemetery"

Framförd av Fra Diavolo.

Det var med en känsla av ensamhet, eller snarare behovet därav, som jag styrde mina steg in på Gracelands kyrkogård. Eller rättare, — begravningsplats.

Sorlet från storstaden avtog allt mer och mer.

I stora gyllene knippen kastar höstsolen sitt sken över dessa tiotusentals gravstenar och minnesmärken.

Det var den enda gård av minne man oftast består de som gått, och det är ju rätt, livet och dess kamp ger ej mycket tillfälle för reflektion över dem som slutat...

Dö och gå undan så att andra må leva och ha plats; se där den enkla formeln för livskampen...

Jag överraskar mig själv med att mitt huvud sjunkit i ett margrepp av melankoli, förövrigt ej så främmande, jag reser trotsigt blicken och mötes av ett svadlande ackord av färg och ljus.

Vilken härlig prakt utvecklar ej naturen även här i de dödas vilorum!

En höstprakt av så överväldigande storhet, att min egen obetydlighet bjärt framträder.

Jag stannar och insuper luften med vidgade näsborrar, sinnet gripes av andakten, och jag får en känsla som av dyrkan, säkert liknande den de gamla indiska solens tillbedjare känt och anammat.

I prunkande övermogen skrud står träden skiftande i nyanser från beka gult till flammande rött och bolmartat grönt.

Vildvin och caperfolium giver den livligaste rytmen åt symfonien, allt, allt är så mäktigt att man känner sig förintad vid tanken på den gränslösa frikostighet moder natur ström omkring sig.

På ett, till formen och utstyrelsen fullt och osmakligt monument över någon rik man som en gång har varit, hänger en krans mitt i solskenet. Dess en gång friska blommor äro förtorkade och döda, och sträcka sig, som i en känsla av intlighet, mot jorden liksom med en begäran att få återgå dit för att på nytt få liv och kraft att visa färgning och skönhet.

Men de bjärta banden fladdrar ännu övermodigt för höstfläkterna, i oskuldsfullt omedvetenhet om, att deras prakt är gången, att dekadans och elände nu tryck sin prägel på dem, tack vare ett visst, sig kallande människosläkte som i vansinnig yra förintar varande, istället för att tillverka de äkta färger som skulle ha stått sig i kamp mot sol och regn.

Jag börjar att studera gravvårdarnas inskrifter under det jag i sakta mak går framåt sandgängen... Det är mycket vackra saker som faller mig i ögonen, men aeh — så litet sanning.

Man skulle nästan kunna vara säker på att de mest pompösa minnesorden ristats över de minsta karaktärerna... Det är en psykologisk svaghet, detta att smycka fula minnen med vackra

ordhöjlen. Det gör så gott i sinnet att veta sig hava hyst överseende med även det lilla och obetydliga — ja, med det fula och dumma. — Man precis som räknar det till sitt eget upp- och avskrivningskonto....

Orden ha nog till uppgift att smycka icke allt för vackra tankar.

Omärkligt har jag närmat mig gravkoret — vadan platsen var mig bekant? Men ändå så främmande! Liksom från ett långt avlägset minne flyter mig i sinnet strofen: "Workers of the World awaken." — Var det vinden som gav mig den — eller vad?

Nu ser jag allt tydligt för mig. — Joe. Hills begravning för ett år sedan — Joe. Hill!

Hur tiden går, och så lages! Javisst, här stodo tusen och åter tusen proletärer för att ge sin kamrat en liten gård av sorg och saknad... Här sjöngos hans sånger över den svarta kistan med hans livlösa stoft, här framsades enkla men mäktigt gripande ord om solidaritet och sammanhållning — men även om hat och hämd för blodig orättvisa....

Här talades ett dussin olika språk, såsom en gård av aktning, men också bitter protest, — med löfte om, — icke underkastelse; men ett allt mera stigande trots, ett allt intensivare hat mot systemet som mördade honom....

Tiden har runnit iväg ett år. Ett år av kamp och strid, av förhoppningar och misströstan....

Bekymmer för dagen, och organisationssträvandet har dragit bort tanken från honom, men ibland när man andas ut och vilår, då går tanken tillbaka till honom, då krafsar man av höstens blad som nästan helt och hållet övertäckt hans gravvård; då ägnar man honom en liten stund, icke avläsande hans inskription, ty någon sådan fick han ej, men minnet av hans arbete, hans verk.

Joe. Hill har ingen grav, ville ej ha någon, hans kropp förvalades i aska för att, som han själv säger i sitt testamente:

Mitt testamente är helt kort, Ty intet finns att skifta bort; Sörj ej kamrater, blott gå på, Rullande sten ej moss kan få.

Min kropp till aska gör till slut, Strö stoftet fritt för vinden ut, På glättig lek i rymden blå Till nejden där blommor stå.

En ros vars färgning kanske flytt, Då blomma kan en gång på nytt, Det är min vilja, samt därtill Jag önskar lycka, er Joe Hill.

Joe. Hills gravsten finnes ej, inte heller en med konstnärlig hand sirligt huggen inskrift, men hans handlingar, hans livs kamp för sin klass och sitt eget offerande för densamma är för oss minne nog. Enligt Signe Aurells översättning.

Vi dyrka icke, vi beklaga icke, han gjorde sin plikt, detta är en enkel men genomgående sann inskription som ej behöver huggas in i sten.

Hans liv är ändat, hans kropp är aska, den virvlar runt "i rymden blå," dit frihetsidealen sträcka sig, dit var våra tankar och drömmar gå, där vårt samhälle bygger för oss som vilja vara människor!

Och det stoftet har form av små röda böcker, där han präntat sitt livs stora idé, i hans sånger; och mången slav har nog vid beröring med detta stoft av kampen Joe Hill, känt varmt, rött blod i sina ådror, "blommat om på nytt."

Det är hans lycka till kamrater! Enkelt som han själv, men lika stolt och trotsigt starkt!

Förlåt oss, Joe Hill, för vår glömska av dig, men vi äro upptagna av utförandet av din marning: "Organisera." Du lever hos oss som idéalet för en rebell, som typen av en man! Ditt ideal är vårt; din önskan — vårt mål!

Hur ljusst allt var omkring mig! Vilken skillnad sedan jag sist var här! En vindil ruskade trädkronorna! Det var höst.

Men för oss får det ej bli höst ännu på länge. För oss pågår det tidiga vårarbetet, röjningen, planeringen. Vi ha långt kvar innan vi få bli nöjda och vila!

Jag kände plötsligt avsky för kyrkogården för dess symbol. Döden. Nej, lev först, och strid. Jag vände mig om och gick med snabba steg ut i vimlet, i striden, i kampen för friheten!

Chicago, Ill., okt. 1916.

Ett minne.

För snart 2 år sedan upptogs frågan angående Joe Hill på ett möte av logen Berghem av N. O. V. i mormonernas zion. En av kamraterna; O. W. Larson, hade varit uppe i fängelset på eftermiddagen och språkat med Joe och med glödande ord och med av rörelse darrande stämman talade Larson om den fängslade kamraten, som förmäktade i den dystra hålan. Det beslöts att besöka den fängslade kamraten varje söndag och att söka skingra dysterheten något litet med en blomma eller med någon annan liten gåva och med sådan litteratur som vakt-hundarna tillåto honom läsa.

Nästa söndag var det under-tecknads tur att gå upp till fängelset.

Med vilka känslor var det ej som jag i sällskap med 3 andra kamrater traskade i väg dit ned. Det var första gången jag skulle besöka ett fängelse, och då jag såg dessa järndörrar och järngaller var det med undrande ögon. Antligen, efter en lång väntan, blev det vår tur! Viingo gå in 2 och 2 och samtalstiden var 3 minuter.

Hur ser Joe Hill ut, var den fråga jag ställde mig själv gång efter annan. Snart skulle frågan besvaras. Låset rasslar och dörren öppnas och igenom en halvskumkorridor följer vakthunden efter oss. Efter ett "hurså" står vi i striden för vår

Josef Hillström

Han föll för de mördande kulornas stål

I kampen mot våldet till slut De mäktiga vunno sin seger, sitt mål,

Som ofta och alltid förut. Om liv eller frihet han tiggde dem ej,

Han fordrade rättvisa blott, Och svaret var domarnas stenhårda nej

Och bössornas dödande skott.

Den tystnat den stämman som manande ljud

I livsvarm och segerrik tro Det hjärta som klappat i brinnande glöd

Har stelnat i dödsfylans ro. Dock minnet skall leva i kommande tid

Hans sång, fast vi sångaren mist Skall följa vår fana i sekellång strid

Till lycka och seger till sist. Och vinden med frihetens budskap en gång

Skall susa kring länder och hav Och sjunga sin mäktiga, jublande sång

För blommor och gräs på hans grav. Den morgonsol varom han diktat och drömt

Skall säkert med löften och hopp Ur skuggor och tårar som strålglansen gömt

För kommande släkten gå opp. Signe Aurell.

Den Nittonde November 1915

Ett år har hunnit att sjunka i tidens strändlösa hav. En vår ha blommorna spirat på döde kāmratens grav. Men rösten man ville förstumma är klar och levande än. Hans "Resen er, slavar", ljuder från ständigt växande skaror av arbetets kvinnor och män!

Det föll en man! En av våra i kampen för liv och bröd! Den kamp, som så ofta bringar oss fängelsehålor och död. Men varje kamrat man dödar och pinar i fängelsehåll, det är ett mått av olja med vilket förtryckarne öka revoltens flammade bål!

Vi hava ej tid att sörja dem gravar och fängelser gömt. Vi skola visa i handling att vi ej förlåtit och glömt! Än skola väl många falla! Vår kamp skall bli lång och hård. Så låt oss bygga ett fäste som ingen makt skall grusa! Må det bli de fallnas vård!

John Kvamström.

klass, samt aldrig glömma Josef Hillströms sista uppmaning till arbetarna: organisera.

F. E. Hanson.

Joe Hill.

Ett inlägg av Walfrid Engdahl.

säger han: "33 some one to see you." Undrande ser jag mig omkring. Galler för fönstren, galler till vänster om oss, så en smal gång och så galler igen. Ingen kan jag upptäcka, men så hörs ett hello. Allt jag nu kan se, är ett par vänliga ögon som frågade blicka på oss, men då jag blir lite var vid halvskymningen ser jag Josef Hillström.

Vad hade jag väntat att få se. Jag kan ej förklara det, men säkert icke detta ansikte, med dessa ögon, ej heller var jag beredd att få höra en så mjuk och behaglig röst. Allt nog en sådan man som jag såg framför mig hade jag minst av allt väntat att se. Jag vill ej försöka att beskriva honom, ty det kan jag icke, men i mitt inre äro hans drag tecknade outplånliga. Aldrig skall jag glömma dessa minuter i den dystera fängelsehålan där ett kort samtal med den dödsdömda kamraten fullkomligt övertygade mig om att han ej var den blodtörstige mördare som de gudsålskande proletärfatande mormonerna sökte göra honom till.

Det var ej sista gången jag såg honom och är jag sorgsen för att jag lärde känna honom för sent, ävenså att vi ej äro starka nog ännu att hämnas hans död.

Må hatet flamma med dubbel styrka i varje sedlig proletärs hjärta, och må vi alla stå såsom en enda kampar i striden för vår

striden ger en njutning. På själva avrättningsplatsen stod han ännu som den betvingade segraren: han darrade ej så mycket som de, vilka sköto honom.

Han var segrare över alla känslor, stod över mängden, och han kände det. Hans arbete levde efter honom. Han dog i rätta ögonblicket, aktad, ärad, avhållen av alla, utom de svarta mördarna. Han var rörelsen och rörelsen var han, liksom han var en del i universum, avskild genom sin individuella kropp och dock ett med det hela. Den skarpsynta revolutionären vet, att hans avrättning är ett tecken på organisationens livskraft och så går han beslutsamt in i dödens omfattning i förvisningen därom.

Joe Hill hade njutning nog, ty det finnes ingen njutning så stor som känslan av en manlig gärning.

Vi bli sjuka om någon vågar kritisera medlemmarna i vår organisation. Varför skola vi då ej vara rösträdda nog att ta bort även berömmet. Är det en förtäring borde det andra vara det också, utan att meningens med en rörelse och dess organ är att inbördes beundra och smicka varann.

Min enskilda mening är, att det är nödvändigare för oss att kritisera och få fram våra fel och våra bristfälligheter än det är att få fram våra fördelar. Våra gärningar och vårt uppträdande återspeglar allt. De stora handlingarna tala alltid väl om oss, i sig själva, men det är de låga handlingarnas sätt att tala på sitt vis också. Den värdefullaste kritik en rörelse får är från dess egna medlemmar och den oskattbaraste kritiken individen mottager är från sin bästa vän. Endast en sådan medlem — endast en sådan vän är värd att äga.

Jag vill ej följa med på smickrets dyga väg. På höjderna där de stora och mäktiga stormarna gå fram, där den eviga spänningen är, där är revolutionärens givna plats.

Vad är berömmet värt? Ännu aldrig fanns en människa som vann det minsta grand därpå. Jag har sett människor som ständigt erhållit smicker och beröm, och hurdana ha de blivit! Äckliga, vämjeliga, självförnöjda stackare. Fy fan! Å andra sidan har jag sett dem, som dag ut och dag in utstått kaskader af klander och kritik och de ha varit män: djärva, dädlystna, energiska, viljestarka — djävliga.

Låt oss inte skända de dödas gravar med årliga kanoniserings. Vi bör inte tänka om vad vi tänkte i fjol, utan tänka något nytt. Ha vi inte handlingar nu att tänka på mångfaldiga gånger mera aktuella än en kamrats avrättning? I gruvor, på banor och fält avrättas oupphörligt människor med samma varma blod och känslor. Bör vi inte tänka på dem?

Ha vi inte militärvansinnet att bekämpa och tala och skriva om? Står ej ännu privatkapitalismen utmanande blodtörstig och stark. (Forts. å side 2)

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/4 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Pre-numerationpris: Helt år 50 cents. Lånummer 5 cents. Återförläggare redovisar med 2 1/4 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Frihetens Stamort.

Landet som bär detta namnet, eller rättare: de regerande i detta lovbesjunga land, ha visst tagit på sitt program att vad det gäller orättvisor och förtryck övertrumpfa de mest efterblivna regeringar i hela världen.

Slavarna i detta land ha sövts av det otäcka skränet, att detta är det friaste landet på jorden. Man behöver ej i tryck sätta fram bevisen på att vad yttrande- och tryckfrihet beträffar står Amerika betydligt efter en hel del europiska stater, ty bevisen framkomma dagligen. Man kan utan minsta tanke på överdrift ställa det jämsides med Ryssland eller efter.

Orsaken till detta beror till största delen på arbetarna, vilka för närvarande sova, men man får också likna Amerikas regering vid ett oförståndigt barn som leker med den sovande björnen.

Ett tillvägagångssätt sådant som U. S. postmästare D. A. Campbell gjorde sig skyldig till gent emot den Ryska I. W. W. gruppens tidning Rabockoya Rech, (Arbetarnas Röst) kan väl i alla tänkande människors namn ej kallas annat än ytterst barnsligt, men kan och kommer att givetvis medföra sorgliga resultat för honom såväl som den styrande klickens i sin helhet.

Den 5 september erhöi red. för Rabockoya Rech ett brev med meddelande att tidningen i fråga var sådan att den fick ej sändas mera på posten, förutsatt varje nummer översattes till eng. språket samt skickades till gen. poststyrelsen och blev av dem godkänt. Yttrande och tryckfrihet skriker man så högt om att det finnes, och inte har U. S. poststyrelse brutit mot konstitutionen genom denna handlingen, såges det.

Anej, men de ha byggt upp en mur sådan att den hindrar rösten att nå den som skulle nås. Man kan jämställa detta statens handlingssätt med det att sätta en man i en tjock väl isolerad cell och säga till honom att han har rättighet att skriva så bra han har lust till.

Inga murar kunna stå för evigt, ej heller denna.

Att översätta varje nummer av tidningen är ju absolut omöjligt, så varför då ej säga rent ut att du slav har ej rättighet att tala till din kamrat på ditt eget sätt och språk.

Ingen förståndig människa kan undgå att se hur nesligt man trampar andra människors rätt till marken. Där i statens namn en sådan handling utföres, där sår man våldets frö och skörden blir våld, det kan ej undvikas.

Det lyder så i borgarnas rättens bibeln: "som du sår får du skörda." Kommen ihåg detta.

Det var behövt för kamraterna att ha sitt eget organ, därför bildade de detsamma. Behovet finnes fortfarande, så borgarna ha endast genom detta sitt handlingssätt visat en mera direkt väg till målet.

Om detta statens tilltag verkar efter deras önskan: att tillintetgöra tidningen, så blir det endast för ett ögonblick, medan massorna göra sig beredda på att ånyo storma förtryckets borg, mera hänsynslöst och kraftigt än någonsin förr, ty behovet finnes och för detta vika hindren.

Arbetarklassen har svaret samt handbojorna till borgarpaket. Deras tilltag påskyndar den dag då arbetarmassorna framtaga detsamma, och då är det slut med klädfingrigheten.

Revolutionär organisation och direkt aktion, där är svaret och bojan.

Påskynden den dagen arbetare, så den redan nu darrande borgarens röst är tystnad.

Carl Ahlteen.

Förräderiproces- sen i Sverige ETT BEVIS PÅ LAG, OCH RÄTTVISA GENOM LAG.

Det är för samtliga Allarms läsare bekant dels orsaken till den s. k. förräderiprocesen som och de i densamma inblandade, varför en ytterligare detaljering ej är av nöden.

Processen är nu slut, d. v. s. högsta domstolen har fällt sitt utslag som lyder: Kamrat Ivar Oljelund 11 månader för brottet i fråga. Oljelund hade därjämte 10 dagars sträng arrest för rymning, vilken ej avräknas; Z. Höglund 1 år och dr. E. Hedén blev frikänd från allt ansvar. Vilken förbannad komedi är ej detta lagmakeri och rättskipningssystem.

Hovrätten som har samma uppgift som högsta domstolen och vilkas medlemmar fått samma utbildning som den senares, endast för en sak, kom ihåg det — just en sak — nämligen att skipa rättvisa, bestraffa förseelser o. s. v., ansåg att Hedén skulle sitta sabb brott med ett års fängelse. Nu kommer högsta domstolen och säger att han har ej gjort något brott och utan vidare friger honom.

Någon av dessa lagvrängare må väl i alla fall ha huvudet under armen, och på grund därav dömmes så olika. Förbannad rättvisa! Ej för att Hedén blev frigiven, ty det var naturligtvis rätt och på sin plats, men varför inte alla bli fria när de gjorde sig skyldiga till samma förseelse.

Ni arbetare vet alla varför!

En av rättens medlemmar ansåg att Z. Höglund också skulle bli fri, givetvis för att han blåst i det politiska hornet och utstött tonerna: Jag tror på och arbetar för att genom parlamentet få bort militarismen. Den samlings Höglund hade att tala för denna gången voro ej så lättlurade och dumma som hans valboskap. De sågo igenom den rena okonsekvensen av påståendet — Res generalsträcken mot kriget och parlamentärt avskaffande av militarismen.

De förstodo att en klok man ej kunde agitera för båda dessa motvarandra stridande sätt att genomföra en sak. Den förra menas krigets omöjlighet, det senare är endast munväder, sådant som går i valvansinniga arbetare.

För Oljelund fanns ingen av borgarna som höjde sin röst, varför? Jo de frukta hans intelligenta konsekventa sätt att agitera för sin och arbetarklassens stora sak.

Vi hoppas att Höglund efter sitt sista bondfångarförsök, lär sig också att endast en sak återstår: den direkta handlingen om man önskar resultat.

Vad vi lär av denna process såväl som andra föregående är, att arbetarna ej ha något att vänta av lagmaskineriet annat än mera förtryck och mera orättvisor.

Detta är en mening till varje sant tänkande arbetare, att själv på sin organisation bygga upp de lagar som skola gälla för honom och klassen. Carl Ahlteen.

Rockfordskamraternas ihärdiga arbete för Allarm.

Vid flera olika tillfällen har det visat sig att kamraterna i Rockford ha liv och kamplust, samt företagsamhet i sig.

Allarms prenumeranter i Rockford hålla just på att bli majoriteten av dem i en stad i Amerika. Att så är förhållandet bevisar allt för tydligt dessa kamraters ihärdighet.

Ett senare bevis på denna är den vällyckade fäst som dessa kamrater avhöllo till förmån för Allarm.

Nettovinsten blev \$27.50, som vi för några dagar sedan mottogo.

Ett hjärtligt tack sänder härmed Allarms Red. och Exp.-kommitté till eder Rockfordskamrater. Tidningens ekonomi har genom bokförlaget blivit mindre tryggt, detta vad kontanta medel beträffar, men så finna vi i stället för kontanter en hel del utmärkta böcker samt ett rikhaltigt lager av sångböcker. Detta vackra exempel med så lyckat resultat tillåter oss att rätt snart betala den skuld vi genom förläggningen av sångboken kom uti.

Efter hand som kontanta medel inflyta kommer Allarms bokförlag att utvidgas. Behovet finnes och för detta måste de olika hindren vika. Ännu ett tack kamrater för edert praktiska handlingssätt, vilket manar andra kamrater i landet till efterföljd.

Allarms Red. och Exp.-kom.

Joe Hill.

(Forts. från sidan 1.)

Vi kan göra mycket mot dessa drakar. Joe Hill kunde ej göra mer än vi, än hans dikter göra i dag. Uttrusade med dem äro vi lika starka, lika väckande som han. De voro ej hans mer än de äro våra. Han skrev dem törhända medan vi höllo gatuförhöjning och sjöng andra sånger, eller medan vi sålde tidningar och klistrade affischer. Den ene är lika oumbärlig som den andre, och varför skall den ene glömmas medan den andre höjes över skyarna?

Medan hans minne firas blir vår dumhet firad med. Vet ni, vi borde skämmas över att vi ej förvandlade hans fängelse till en ruin. Ack, vi voro så snälla och hovsamma, vi skrevo våra radikala namn på listor, som skulle presenteras för gov. Spry i Utah, då vi skulle rivit listorna och gått ut i handling.

Det är större förlora i en ärlig strid för vår rätt än att inte våga en strid.

Vi vilja understundom sträcka för ett öres förhöjning i vår avlöning, men känna ingen lust därtill när våra käraste kamraters liv stå på spel.

Varför skriva vi inga petitionslistor då en förhöjning i avlöningen är önskad? Tror ni det skulle hjälpa oss något vart?

Jag hörde revolutionärer säga, att vi böra kompromissa ibland, tror ni att de visste vad de sade?

Det är det bestämda som vinner respekt och seger.

Josef Hillström viste varom frågan gälde, därför står hans ord som den rationellaste mening:

"Slösa ingen tid över mitt minne. ORGANISERA."

* * *

Frivilliga bidrag för Allarm är nog bra kamrater, men vår mening med tidningen är att sprida den revolutionära organisationens principer och skola massorna. Detta sker bäst genom att skaffa nya prenumeranter. Ännu finnas tusentals som ej prenumerat på Allarm.

Josef Hillström.

(1 års minne) av Carl Ahlteen. Ett år har nu gått till ända sedan den tiden då vi ännu hade vår praktiska kamrat i livet.

Vi alla, som i fjor i slutet av oktober och början av november månad tillhörde organisationen, minnas allt för väl med vilken spänning vi emotsågo den dagen då Hillström skulle återfå friheten.

Få av oss kunde trots allt tro att den kristna statsliga mordlusten skulle ta ett sådant uttryck som detta: mörda en människa, endast därför att hans hjärta klappade för proletarietets frigörelse.

Han, denne praktiske kamrat anklagades för mord av en f. d. polisman, handlare, där tyckte man sig finna bevis nog. Hur hade det varit om det endast hade varit en handlande, ej en f. d. polisman? Å på det sätt den kristna staten gick tillväga mot Josef Hillström kunde de utan vidare anklaga en som fanns i New York eller någon annan avlägsen stad, för brottet i Salt Lake, Utah. Man behövde ej det ringaste bevis i fallet Josef Hillström därför skulle det givetvis ej behövas i det andra fallet heller.

En sak var det som var nog; Josef Hillström diktade arbetarsånger av sådan art att gamla och unga rycktes med för dess känslighet och sanningsrika manande innehåll.

Hade Hillström diktat kristna sånger, hade han levat den dag som i dag är, och varit omgjordad med lyx och överflöd. Hade Bruno Ljugit lika fräckt som de kristna prästerna i Rom hade han ej blivit bränd på bål.

Ä du förbannade kristna rättvisa, du mördar ädla män och sanningssökare. Hitintills har du undgått straffet, men det väntar dig! Lederna tätna!

Den kristna fräcka råheten har förmått att hålla sig vid liv en rätt lång tid, men den tidens längd som återstår är nog snart räknad. Över hela jorden höres hoten av starka män, och lederna tätna. Det bådar domsdagar för förtrycket.

* * *

Strax efter Hillströms häktning erhöi jag brev från honom var han omtalade hur det kom sig att han var i fängelset. Han själv ansåg det hela som en komedi, och kunde givetvis aldrig tro att man i en tidsålder som denna kunde begå ett sådant brott mot honom som blev gjort.

Regelbundet hade jag brev och vykort från honom, och regelbundet sände jag honom tidningar, vilka han fick mottaga ända tills i juni månad 1915. Han bad mig då sända dem till en kvinnlig kamrat som personligen gav honom dem. Inom kort blev detta också omöjligt.

Hela tiden hade vår praktiske kamrat hoppet framme, alltid framhöll han att snart skola de väl i alla fall inse sitt brott mot mig och frigiva mig. Efter möjligheterna att få läsa böcker och tidningar blevo stängda, förstod vår kamrat vad saken gällde, han förstod att det kristna paketet ej kunde tillfredsställas med mindre än att se hans huvud på ett fat.

Han förstod att endast en räddning återstod för honom, det var att massorna organiserade sig och ryckte honom ur mördarhordens händer. Rättvisan genom borgarnas lag trodde han berättigat nog ej mera på.

Över hela Amerika hölls "Joe Hill" möten, över hela Amerika talade män sympatiskt, och i form av kontanter lade man sin tribut. Man gjorde allt man kunde sade man.

Ja man gjorde allt man kunde fredligt — vad som var tillåtet av Hillströms mördare — men var det nog? Tänk än en gång efter arbetare om det var nog. Vi ha tre kamrater nu sittande väntande på samma som "Joe Hill" komraterna på "Mesaba Range". Skall man även i detta fall hålla

sig inom ramen av borgarnas lag? Skall man efter den blodiga rättvisan fullbordat sitt verk med dem säga: vi gjorde allt vi kunde. vad är rätt för borgaren och borgarens stat?

Jo! att fylla sitt eget behov, göra vad som passar deras intresse. Om detta blir gjort inom eller utom ramen av den s. k. rättvisan, eller med eller mot slavar, villja bekvämligast ej dem det minsta. Slavarna de måste innan de handla ha reda på om det är rätt, och i sin stora enfald gå de till sina dödsdömda fiender och fråga om det är rätt.

Idiotiskt handlingssätt, utfört av slavar och viljelösa, och av dem endast.

Borgarna ha, på grund av slavarernas feghet makt och detta är nog för dem att få rätt.

Slavarna uraktlåto att organisera sig och med makt uttaga Hillström. Den 19 november kom, och hydran frossade av det unga, flytande, varma, kamratblodet. Några minuters blodflöde och hon var tillfredsställd. Han låg där nu dödad denne vår praktiske kamrat. Hans ädla hjärta hade upphört att slå, hans hand kunde ej mera föra den penna som på en kort tid sände ut så många vackra maningar, hänryckte så många tusenden för proletarietets rättvisa sak. Hans sista maning var i samma stil som den han gav de sista tre månaderna av sitt liv: ORGANISERA, Sörj ej mig, endast organisera!

Han gav den maningen för att möjliggöra hans frihet. Friheten kom dock ej för honom, men den ädla själen förbannade dock ej slavarerna, utan gav åter och åter igen samma maning, detta för att hindra nya kamrater att falla offer för samma legda mördarhop.

Svaret återstår. Nya kamrater äro redan utvalda offer, vad blir edert svar, ni slavande millioner?

Efter mordet av Hillström var begärande, har det till och med i s. k. radikala kretsar diskuterats frågan: "Var han oskyldig eller skyldig?" Många ha framfört sådana dumma meningar som denna: Han sade att han var i sällskap med en kvinna den natten, varför uppgav han ej hennes namn?

Han svarar själv på den frågan, då han säger att hon ville ej nedsätta hennes heder. Han visste allt för väl att om hon varit en människa så hade hon gått fram ärligt och bestämt och sagt ifrån att han var oskyldig, men den kristna nuckmoralen plus det naturliga kvinnliga, att uttaga alla njutningar utan minsta grad av egen insats, hindrade denna kvinna att bryta mot regeln.

Huruvida det hade haft någon verkan på rätten är hårt att avgöra, det troliga är att han blivit mördad likaväl. Vad som dock tillförlö försvarar vår mördade kamrats tystlåtenhet med den kvinnans namn, är: att hon själv var ej villig att erkänna huru det hade förhållit sig och tvinga henne fram för rätten var lönlöst, ty hon hade ej behövt att säga mera än nej förrän allt varit klart, och vår kamrat hade blivit direkt stämplad som lögnare. Staten som var så ivrig att få död på Hillström hade kanske köpt denna kvinnans tystlåtenhet, eller också hotat henne med strängt straff.

Vår kamrat är sedan ett år tillbakadödad, men hans verk lever. Hans maning till alla lönearbetare: organisera återfinna vi i alla hans dikter och som en röd flamman stigande upp ur marken varje gång vårt minne berör den 19 nov. 1915, se vi hans maning lysa. Förstör ej någon tid med att sörja mig! Organisera!

Frid över vår mördade kamrats minne. Vi sörja ej, men vi minnas och vi hata.

Domen väntar förtrycket.

Icke ens de nu stundande vålen har förmått att uppliva våra vänner S. L. P. iterna. Vad är felet, har ni börjat inse det ganglösa i valskojet?

Under den Svarta Fanan på "Mesaba Range."

Av Harrison George.

Tåget från Chicago stannade vid den smalaste delen av Lake Superior, vilken skiljer Minnesota och Wisconsin.

Duluth ligger åt högra sidan av bukten vid foten av ett berg, vars bruna sluttning gör på besökaren ett besynnerligt intryck.

På vänstra sidan ligger nationens rikaste malmdockor försänkta, den gråa färgen på båtarna ger dem ett krigsskeppsligt utseende.

Hastigt fäste jag min uppmärksamhet vid en av ståltrustens båtar, vilken hastigt kom ändgandes fram till oss, i aktern märkte jag en flagga som innan den blivit förstörd av sot och rök var U. S., numera kunde ej en rand eller stjärna synas, allt var svart där den hängde, lätt åtkomlig för rökens från skorstenen.

Flaggkapten Kidd, kunde ej heller förbättra utseendet på båten eller ändra det ruskiga intryck jag fick av densamma.

Jag inträdde först i Minnesota var ståltrustens svarta flagga och dess hyrda "rättvisas" ännu mörkare människokänsla är fullt dominerande.

Jag blev bekant med "Mesaba Range" var arbetarna för ståltrusten äro drivna till vansinne på grund av förtrycket, och var, dessa slavar gingo ut på sträjk mot ståltrusten, samt organiserade sig i I. W. W.

Norra Minnesota. En plats var kvinnor äro skändade av komp. förmän, var diande små barn äro kastade i fängelse var John Alar obevågad och ej anande det minsta blev skjuten till döds i närheten av sitt enkla hem.

Var 4 Montenegrian-kamrater jämte våra organisatörer Sam Scarlett, Joe Schmidt och Carlo Tresca sitta inspärrade i små stälburar — cellar, väntande på dig kamrat att frigöra dem. Makt är rättvisa, det är allt.

Du kan ej giva eller göra för mycket för att få dessa våra verkliga kamrater fria, ty deras enda brott är att de voro och äro klass-solideriska, men ändock avvanta de förhör den 5 december för anklagelse av mord.

Vill ni kamrater se dessa män fria? Jag tror nog att ni vill och för att eder vilja skall bli verklighet måste något göras omedelbart.

Alla organiserade arbetare torde omedelbart organisera Försvarskommitté, anordna protestmöten och fäster, för att inbringa bidrag till förmån för de fångslade.

Lär arbetarmassorna att intet vad man kallar rättvisa vinnes utan genom dem själva.

Vid varje avlöning, kom ihåg dessa kamrater som nu sitta i ståltrustens klor i "Mesaba Range", där nämnda trusts svar-fana fladdrar för den isiga vinden.

Det är upp till eder och eder endast. Sänd alla bidrag till Wm. D. Haymood, 164 W. Washington Str., Chicago, Ill.

EN FROM GOSSE.

Modern sitter en afton med sin 3 års gamla son i sitt knä och talar om himmel och helvete, samt gud och satan.

Gossen lyssnar troget på moderns beskrivning om de båda platsernas inredning och befolkning, samt de styrande makternas sinnelag. Efter beskrivningens slut utbrister gossen:

Mamma: Är det så att gud är så god så om jag är snäll får jag väl gå och leka med smådjävarna i helvete?

I. W. W. och den Revolutionära Syndikalismen.

Teoretiska och praktiska olikheter och jämförelser.

Speciellt för "Allarm" av Ragnar Johanson.

IV.

Ställningen till den s. k. "gamla rörelsen."

Med benämningen "gamla rörelse" menar vi i detta fall den typ av arbetarrörelse som i Europas flesta länder har mer eller mindre socialistisk färg, men också "klasskampsrörelse" sådan som Englands och Förenata staternas "trade unionism".

Som förut nämnts, sprang den syndikalistiska idén upp inom en förutbefintlig föräldrad fackorganisation.

Dess första princip var att få fram den verkliga gemensamhetskänslan hos klassen.

Vi vilja taga Frankrike som ett exempel. Genom ett gränslöst politiserande, slitningar och strider emellan parlamentariska meningar och grupper stod den fackliga rörelsen absolut maktlös när det gällde ekonomisk kamp. Så många olika parlamentariska grupper som funnos inom det socialistiska läget, så många fraktioner funnos också på det fackliga området. Att ens tala om enig sammanhållning i den ekonomiska kampen var otänkbart.

Det var under dessa miserabla förhållanden som syndikalismen först framträdde, med en bestämd fordran om klass-solidaritet oavsett politisk eller annan åskådning.

Men där var också ett annat begrepp som i lika stor mån lamslog den ekonomiska rörelsen och detta var begreppet om yrken och specialisering av yrkesorganisationer.

Dessa, de olika yrkenas tillvaratagande av sina speciala intressen får räknas som en kvarleva från skritiden med sina hantverksghyllen. Det är klart att i början, en sådan organisation var stark och kunde genomtvinga sina villkor mot den mindre arbetsgivaren och mästaren som oftast i brist på organisation med, och i blodig konkurrens mot de övriga arbetsgivarna stod alldeles blottställd inför en arbetsnedläggelse.

Men så lärde arbetsgivarna konsten att organisera, den ekonomiska utvecklingen rullade hän till industrialism, allting moderniserades utom arbetarnas enda skydd och stöd, — deras organisation, — som stod kvar och stampade på samma fläck. Kommer så den moderna internationella kapitalismen i sin högsta potens med en järnhård organisation, utan hänsyn till politisk eller religiös åskådning, icke heller till ras och färg, så har man en överblick över läget och värdet av yrkesorganisationen. Med denna följer en hel del psykologiska svag, ja vidrigheter, högfärd över sina yrken, en del grupperns möjligheter att i ekonomiskt avseende svinga sig högre på andras bekostnad. Avundsjuka, ja hat emellan dessa grupper är den närmast synliga följden, men skadan är oersättlig, då dessa yrkesorganisationer endast utgöra en liten procent av hela arbetarklassen.

Om nu förhållandet vore så som många arbetare i våra dagar tror, nämligen att det kan vara möjligt för ett fåtal att njuta av högre löner o. s. v. då vore det ju ändå ett försvar. Men detta håller ej streck.

Osäkerheten blir lika stor för alla, den ekonomiska balansen måste regleras.

Det är i proportion ett ytterst litet fåtal kapitalister som har uteslutande en källa för inkomster.

Oftast är hans kapital delat på flera håll inom vitt skilda industrier. Vid stillestånd av något slag inom den ena har han alltid någon annan som ej sinar.

Detta vill syndikalismen i Europa och I. W. W. här väcka arbetarnas uppmärksamhet på och organisera efter. Organiserat sträjkbryteri har varit en modern frukt av yrkesorganisationernas försummelse att följa med sin tid, och någonting som kallas klass-solidaritet har aldrig varit i åtanke annat än i särdeles prekära fall. Att den syndikalistiska agitationen och idén mötts av motstånd är klart, men trots allt utbreder den sig mer och mer. Den fullkomliga maktlöshet som följt med försummelsen att modernt anpassa sig, har med naturordvändighet skapat denna idé och den har framtiden för sig.

Även i de land där fackföreningsrörelsen är mer eller mindre socialistiskt färgad såsom i Skandinavien, Tyskland och Frankrike m. fl., har icke denna s. k. "socialism" haft till med att tänka på en modärare form och taktik, och oftast är moståndet större emot syndikalismen där, än i länder såsom t. ex. England där rörelsen varit av rent facklig natur.

Skandinaviens syndikalister ha särskilt fått känna på vad "målmedvetet" mostånd från socialisternas sida vill säga, detta skapa antagonism, men för säkert frukt i framtiden, en frukt som blir av helt annat slag än vad de skadeglada kapitalisterna beräkna.

Ty syndikalisten räknar med arbetareklassen som ett helt, och vet att framtiden skall lära proletären att endast såsom en o-brottslig sammanhållande klass kan målet ekonomisk frigörelse vinnas.

Syndikalisten räknar på medlemmen i den gamla organisationen såsom en klassbroder, som måste ha klarhet, han hyser ingen pietetskänsla över att organisationer ramla sönder, ty han vet att, om de brista så är det av inre svaghet och är bra, ty den organisation som inom sig hyser embryot till ett kommande samhällssystem måste vara stark och sund redan från begynnelsen.

Går vi nu till Förenata Staterna så lägga vi genast märke till att antagonismen är skarpare här än i något annat land, emellan den "gamla" A. F. of L. och I. W. W. Det är förvånansvärt huru stora dödsfiender dessa två äro och endast ett ytterst litet antal kunna i detta fall ha rätt att kalla sig syndikaliser.

Inom I. W. W. är den gängse uppfattningen den att A. F. of L. måste dö, utspas från jordytan helt och hållet.

Och detta har sina skäl. Ingenstades finnes väl en egendomligare organisation av arbetareklassen än A. F. of L. Att den i grund och botten är en klassorganisation kan ej av någon förnekas. Men den är ej medveten därom och ledes på ett sätt som ger den sken av att vara något annat.

Faktum kvarstår ändock att den representerar en liten del av lönearbetarna, och att allt dess tal om samförstånd mellan kapital och arbete är meningslöst även för dem själva. Detta visar sig vid de tillfällen då någon del av densammas medlemmar äro ute i strid för bättre förhållanden. Då är det som det vill med det goda "samförståndet".

Ingen organisation kan väl heller uppställa maken till exempel på hur långt samvetslösa ledare

Ett Vel

Du mördarliga i Saltsjöbaden; Vi glömma aldrig den hemska dagen, Då du vår sängarvän lät mördas — Men som du sår får du också skörda.

Ett hat, ett ve ha vi alla svurit, Ty Hillsröms hjärta har du sönderskurit Och detta hat rört upp en stark orkan, Som snart skall nedslå uti Saltsjösta'n.

Rebellens liv det var en väldig gnista Som modet tände intill det sista. Ja, in i döden ljöd hans maningsord: "Kom, tag tillbaka, slav, din stulna jord."

En man, som Hillström, ej finnes många, Därföre skulle du honom fånga. Och bjuda gengälden en säker död. Du, världens avskum, du överflöd!

I tvänne år låg han där inburad Bak grå och dödstysta fängselmurar. Han gick till döden som till dukat bord, Men glöm ej, mördare, hans sista ord!

Ett tack du kämpe, för vad du stridit, För vad du plågats och för vad du lidit. Så sant vi lever skall vi hatet så Och fler och fler skall i ledet stå. John Nyström.

kan gå i fråga om rent förräderi, där den personliga fördelen oftast får gå före organisationens bästa.

De få syndikalister som finnes här (de taga egendomligt nog avstånd från I. W. W.) komma att finna marken ytterst hårdarbetad i jämförelse med Europas meningsfränder. Dock kommer nog med tiden modärna idéer att genomströmma denna "kamporganisation" och icke minst på grund av det nydaningsarbete som I. W. W. har sig före.

Såsom gundorsak till de skillnader som förefinnes emellan såväl "gamla" som nya organisationer, får återigen framhållas den brist på skolning i klasskamp som här förefinnes.

I. W. W. hyser intet som hälsat hopp att kunna påverka A. F. of L. och denna i sin tur vill icke erkänna I. W. W.s existensberättigande.

De här befintliga sig kallande syndikalister ställa sig som avgjorda motståndare till nyorganisationer såsom i I. W. W., troende att detta skadar, men förglömmande att denna organisation har den dubbla majoriteten inom arbetarklassen på sitt fält, nu helt och hållet utlämnade den åtanke vid organiserandet av s. k. "trade Unions" av A. F. of L. sort.

Båda dessa organisationer äro dock "opolitiska" d. v. s. för ej något som helst parlamentariskt-socialistiskt arbete, beroende icke på medvetenhet om dess skada i vad det gäller A. F. of L. eller på erfarenhet evad det gäller I. W. W. utan snarare härledande sig ifrån en oanad, utsagd känsla av att de kunna vara i sig själva nog.

Att försök och lockelser ej har saknats eller saknas är sant, frågan är om det skall bli möjligt för I. W. W. och i övrigt all arbetarrörelse här att slippa genomgå den kostsamma kursen av parlamentariskt köpsläende om arbetarklassens omutliga rätt till hela produkten av sitt arbete.

Vi skola nu övergå att närmare granska denna ställning till politisk aktion.

(Forts. i nästa nr.)

Novemberminnen

Ett år har förflutit sedan vår kamrat, frihetsskåpen Josef Hillström slöt sina av förtryck betyngda ögon, för att aldrig mera skåda den värld som fräntom honom allt ja till och med rätten att leva. I den värld där han strävade att frigöra människorna, var hans egen frihet osäker. I det samhälle där han agiterade med varje gnista av sin outtröttliga energi, var hans liv icke tryggat.

Varför? Jo: Därför att han hade hjältedmod nog att trotsa, att opponera sig mot våldets blodtörstige tyranner, som alltid mördat och stympat, bränt och krossat alla dem som försökt vrida makten ur deras järnklor, samt ersätta människornas lidande med lycka.

Alla dem som i någon mån försökt att förbättra mänsklighetens förhållanden, alla dem som vågat fråga: med vad rätt kunna dessa legaliserade ogärningsmän tvinga mig att arbeta för dem, samt beställa mig produkten av mitt arbete, alltid ha de fått falla offer för den s. k. rättvisan. Sådana män äro farliga för förtryckarna, enär de ha förmågan att väcka andra och få dem att göra gemensam aktion mot förtrycket, därför måste de röjas ur vägen.

Josef Hillström var en av de oböjliga. Ingenting förförde honom, in i dödens käftar trotsade han dem alla. De togo hans unga kraftiga, förhoppningsfulla liv, men hans skändligt utgjutna blod ropar på hämd, från alla delar av jorden juder det som av en "tordönsstämma: hämd. Så länge här finnes en slav, komma hans brännande odödliga ord och eldiga entusiasm inspirera miljoner till verksamhet.

Josef Hillström har ej levat förgäves, oaktat han dog i blomman av sitt liv. Det säges han var en drömmare, kanske så, när hans idé ännu ej hunnit bli förverkligad, men han drömde ej när han i sina sånger gav slaverna råd huru att bekriega sina svurna dödsfiender. Det var realisten Joe Hill vi minnas och vörda.

Joe Hill drömde om en bättre värld där arbetarnas skördar fulla produkten av sitt arbete, där nyttiga medborgare styra samhället till allas bästa, där list, lögn, våld och bedrägeri ej längre triumferar, där små barn vårdas som praktfulla blommor.

Att han lärde slaverna att förverkliga detta, däri låg Joe Hills brott. Någon invände hänfullt att han gick i döden för en kvinnans skull. Ja alltid ha frihetshjälter förhånats av den okunniga massan. Vi minnas kanske Robert Emmet, Irlands store frihetsskåpe, en Voltaire, Thomas Payne m. fl.

Samtidigt som Joe Hill mördades i Salt Lake hade de samhällsbevarande här i staden en konferens varvid en av de viktigaste frågorna för dagen var: hur skola vi kunna fördriva I. W. W. männen ur U. S. A. Detta visar att dessa herrar tycka sig redan nu se hur deras makt's sista dagar börja randas. De mötas för att uppgöra planer huru att på bästa sätt tillintetgöra denna organisation. En av deras planer är väl känd och praktiseras ofta, den att mördra de aktiva ledande männen. För denna metod föll vår praktiske Joe Hill, för samma försöka de få de tre kamraterna i norra Minnesota: Joe Smidt, Carlo Tresca och Sam Scharlet. Allt beror på er arbetare om de även i detta fall skola lyckas. Skola vi låta våldets bödler döda våra bästa och aktivaste kamrater Nej. Låt oss visa att vi äro män och kvinnor med ett för rätt och frihet klappande hjärta och med mod att handla.

Vi kunna ej bättre vörda Joe Hills minne än att följa hans sista uppmaning till världens arbetare: Organisera.

Agnes Grundal.

Några Reflektioner.

Det är nu snart ett år sedan vår kamrat Josef Hillström mördades av staten Utahs myndigheter. Den 19 november 1915 var det som han modigt och oförskräckt mötte döden, som sändes honom av fem hyrda och köpta lönnmördare. Han dog som han hade levat; utan att klaga gick han sitt öde till mötes, och endast beklagande att det kostade organisationen så mycket pengar till att bestrida omkostnaderna för hans försvar. Sådan var han; aldrig tänkte han på sig själv, utan satte organisationen, och dess välgång, främst. Betänk själva vad typ av människa han var, som kort före sin död i ett brev till Elizabeth Gurley Flynn, skrev dessa rader: "Vi kan ej ha råd till att utsina hela organisationens resurser och försvaga dess stridskraft bara på grund av en individ; nya krafter kommer att taga vid, och fylla min plats." Och dagen före den sista, i ett telegram till Haywood uppmanar han oss att icke slösa någon tid med att sörga, utan organisera. Det var således hans sista önskan att vår organisation skulle föras framåt, att vi skulle agitera och föra fram de idéer som han höll kära, samt dymedelst påskynda den dagen då den producerande klassen skall bli den dominerande i samhället.

Ha vi nu under det gångna året försökt att uppfylla hans sista önskan? Jag tror att vi kan ge ett jakande svar. För aldrig förut har organisationen gått framåt med sådana jättesteg som den gjort i år; tusentals nya medlemmar ha vunnits och en omfattande agitation har bedrivits, som nog kommer att bära frukt i en snar framtid. Det gäller nu att inte tröttna, utan fortsätta arbetet med förnyad energi, med en fast tro på att vår rättvisa sak slutligen skall segra. Det blir nog en hård och seg kamp emot kapital och organiserad våldsmakt, men vi skola och måste fram, ty vi ha rätten på vår sida; det blir nog många som komma att duka under i striden innan Josef Hillströms ideal blir verklighet och allas vårt mål hunnit, nämligen: "Arbetareklassens sociala och ekonomiska frigörelse".

A. A.

Josef Hillström, Rangle, Cline, Chaplain Smith, Rosberg, Nilson, Stern, Ferrer, Almskog, Tresco, Scarlett, Smith m. fl. Det är en lång lista av offer som krävts i striden mot vår fiende kapitalismen. Det blir ditt fel om listan blir längre. Organisera dig tillsammans med dina kamrater och sök att göra ett slut på detta våldsregemente, som nu söker aktskaffa och inbura våra aktiva kamrater.

S. S.

Allarm tycks vara särdeles omtyckt av de kristna, för den dagen Allarm kommer glömma de plumbt att det existerar någonting som kallas sjunde budet, utan de lägga sina vantar på tidningen som prenumeranten har betalt för och är angelägen om att få läsa. Härordagen meddelade dagspressen att en man blivit sänd till statens förbättringsanstalt för 2 år, därför att han hade så stor lust till sin nästas tidning att han tog den i sin egen ficka.

Vi tänka ej heller ta på oss silkesvantar — icke för kristna tidningstjuvar! Exp.

En man sade härordagen: "Jag är socialist vart fjärde år." Ja det är edra kandidater också.

Julen är snart här! Kamrater se till att ALLARM undantränas bibeln i de skandinaviska arbetarhemmen.

Det är i hög tid för arbetarna att tänka på kroppens bästa medena de leva.

Varjehanda från Rockford

Söndagen den första oktober hade härvarande avdelningar ställt till med en fruktauktion tillika med ett litet program, för att på detta sätt få ihop pengar till att trygga vår tidsnags ekonomi. Vi hade ej annonserat denna tillställning vare sig genom affischer eller i tidningarna, så vi voro allt annat än optimistiska för utgången av densamma. Emellertid den här gången hade vi mer än vanlig tur. När söndagen kom och tiden var inne att börja programmet, så var hallen nästan full med folk. Det bjöds på deklamation av Nyström och Hallberg; och Carl E. Johnson gav en revy över "Allarm", samt påminde behovet av en tidning som vid alla tillfällen förfäktar våra idéer, samt väjade till arbetarna att slå vakt om sin egen tidsningspräss.

När programmet var över så skulle själva auktionen taga sin början. Som auktionsförrättare var Nyström kommenderad, och det måste medgivas att han doku-menterade sig som en första klassens sådan. Han var fullt lika styv som de svenska livsmedelsjobbarna, i fråga om att skruva upp priserna på det som såldes. Auktionen var livlig helt igenom; äpplen, päron samt vindruvor såldes till den högstbjudande, och det tog ej länge förrän hela lagret var slutsålt. När man betraktade kommittén som hade anordnat det hela, så skönjdes det att samtliga voro glatt överraskade över kommersens livlighet, och deras ansikten voro som "förklarade". Detta var ju också lätt förklarligt, ity det gick bättre än någon hade tänkt. Efter auktionens slut fick man återigen lyssna till några deklamationer, samt till sist sång, som avslutning på det hela.

När vi sedan räknade över inkomsterna för aftonen så befanns det att vi hade ett överskott av \$27.50, som omedelbart insändes till Allarm. Det är att hoppas att svenskar även på andra platser gör vad de kunna för tidningen, så det snart må bli en verklighet, att utgiva den en gång varje vecka.

Lördagen den 7 oktober hade vi besök av en utav vår förenings främste talare, Elizabeth Gurley Flynn, som nu företager en föredragsturné genom mellersta staterna; hon gästade även då denna staden. Vi hade på förhand försökt att hyra en stor och rymlig "hall" för hennes möte, men i trots av att vi gjorde förfrågan efter ett halft dussin, så lyckades det ej. En del av dessa sades vara redan borthyrda — en ursäkt kanhända; för på en plats blevo vi nekade helt resolut emedan de sade sig ej vilja ha något att göra med I. W. W. Och eftersom tiden var knapp så beslutades att anordna mötet i vår egen "hall". Detta möte blev trots allt ganska lyckat; en kollekt upptogs till förmån för de häktade kamraterna i Duluth, som belöpte sig till över 18 dollars. Gurley Flynn skildrade på ett måsterligt och vältaligt sätt gruvarbetarnas sega kamp mot ståltrusten; huru de exploiterades och blevo utsugna på alla möjliga sätt. De hade ej varit människor, förklarade hon, om de icke hade revolterat emot dessa olidliga förhållanden. Och hon försäkrade, att det var endast för tillfället som dessa män hade återupptagit arbetet, och att de förbereder sig till att återigen upptaga striden mot deras mäktige motståndare.

Den 22 oktober är som bekant satt åsido som en dag då protestmöten skola anordnas över hela landet, för att protestera emot den sorts "rättvisa" som staten Minn. har utdelat till en del av kamraterna på "Mesaba Range." Vi ha planerat att hålla ett sådant möte även här, med talare på flera språk. A. A.

Peter Kropotkin OCH DEN REVOLUTIONÄRA ARETARRÖRELSEN. Av Ed. Mattson. (Forts från föreg. n:r.) II.

Vi finna så Kropotkin i Zürich och sedermera i Genf flitigt studerande den internationella arbetarrörelsens principer. Han tillsluter sig en av associationens avdelningar, läser deras litteratur, deltagar i möten och diskussioner, lever bland arbetarna i deras vardagsliv. Han lär att betrakta rörelsen från arbetarnas egen synpunkt. Arbetarna här byggde alla sina förhoppningar på rörelsens internationella karaktär.

Om rörelsens internationella karaktär skola vi tala senare, nu vilja vi med Kropotkin omnämna några allmänna drag hos dessa förhoppningsfulla arbetare, som levde och verkade inom arbetarassociationen.

"Man måste hava levat med arbetarna under denna tid för att förstå vilken verkan associationens hastiga tillväxt hade på dem, den tillit de satte till den, den kärlek varmed de talade om den och de offer de gjorde för den varje dag, vecka efter vecka, år efter år, gävo tusentals arbetare sin tid och de slantar de kunde draga av på sitt eget uppehälle för att hålla den vid liv, för att understödja tidningar, hålla kongresser och för att underhålla kamrater, som lidit förluster för föreningens skull. Vad som gjorde ett djupt intryck på mig var det förädlade inflytande Internationalen utövade. De flästa av Parisinternationalisterna hade nästan helt och hållet slutat upp med att dricka, och alla hade upphört att röka; varför skulle jag tillåta mig en sådan svaghet? sade de. Det låga och det småsinnade försvann för att ge rum för det stora och upphöjda."

"Utomstående kunde aldrig förstå de offer som arbetarna måste göra för att genomföra sina arbetarrörelser. Om också endast några öre givas för den gemensamma saken, blir det ändå en börda för den europeiska arbetarens magra kassa, och det fordras många ören i varje vecka. Att ofta besöka sammankomsterna är också en försakelse. För oss kan det vara ett nöje att tillbringa ett par timmar på ett möte, men för män, vilkas arbetsdag börjar klockan fem eller sex om morgonen, måste dessa timmar stjälas från den behövliga vilan.

"Jag kände denna arbetarnas hängivenhet som en beständig förebräelse. Jag såg, med vilken iver de sökte förskaffa sig kunskaper, och huru få de voro, som av egen drift ville hjälpa dem." ... Få voro de, som ville understödja dem, utan bitanke på att i politiska syftemål slå mynt av arbetarnas hjälplöshet.

"Här äro människor", sade jag till mig själv, "som äro medvetna om sitt slaveri och som arbeta för att komma ur det, men var finnas hjälpare? Var finnas de, som vilja tjäna massorna, ej begagna dem till sin egen nytta?"

Kropotkin börjar tvivla på om rörelsen utvecklade sig i sund riktning. Och en händelse som passerar styrker honom i detta sitt tvivel till ledare och icke-arbetare därinom. Det är en vår, vid lämplig tid, som byggnadsarbetarna ämnat gå på sträjk, men då det inte passar ledarna, emedan dessa ha en advokat — "en till proletariet nedstigen" — som de vilja ha vald, lyckas de att få arbetarna att uppgå tanken på sträjk — för valets skull. (Vi känna igen dessa herrarl)

Detta tillvägagångssätt överensstämmer inte mycket med ledarnas ljungande tal, tycker Kropotkin, och efter en het dispyt med en av dem förklarar han att han ämnar ingå i den andra fraktionen av associationen, den s. k. Jurafederationen även kallad Bakuninisterna.

Han reser då till Genève där

han förenar sig med Jurafederationen, den organisation som under de följande åren spelar så stor roll i socialismens utveckling, i det den i densamma inför principer om regeringslöshet eller anarkism.

Här finner Kropotkin intelligenta revolutionära män, män med verksamhetslust, män, som utföra s. k. kvalificerat arbete, men som ej har mera betalt än vad arbetaren själv förtjänar, ofta mindre.

Medlemmarna av Jurafederationen var såsom en regel självständiga individer. Kropotkin omnämner flera exempel härpå. Här är ett av dem: "Sedan han (Bakunin) lämnat Lugono, fortsattes det arbete, som han påbörjat, av Juraarbetarna själva. Namnet 'Michel' förekom ofta i deras samtal, icke som namnet på en frånvarande chef, vars åsikter skulle utgöra en lag för dem, utan som namnet på en personlig vän och kamrat, om vilken var och en talade med kärlek. Vad som mest tilltalade mig var, att Bakunin mindre verkade som intellektuell ledare och auktoritet än som en moralisk personlighet. Under samtal om anarkismen eller om federationens ställning, hörde jag aldrig uttrycken: 'Bakunin har sagt så', eller 'Bakunin tycker så'. Varken hans skrifter eller hans ord voro någon formel, vilken man var förbunden att lyda — något som eljest är så vanligt inom politiska partier. I alla sådana frågor, där förståndet bör vara högsta domaren, brukade var och en sina egna argument."

Vi kunna säga, att inom våra dagars revolutionära rörelser praktiseras ovannämnda idé. Det är i regeln skolade och självständiga individer, som resonerar från egna vyer och ej från någon antagen auktoritet.

Jag påminner mig en socialdemokrat, som ännu i dessa dagar är så inskränkt, att han argumenterar ungefär så här: "Tja se ungsocialisterna i Sverige de ha ju Hinke till sin gud, vad han säger och skriver är för dem A och O," etc. i den där gamla kända stilen. Han är ju ej ensam i dylikt talesätt. Men härigenom bevisas de ju endast sin stora okunnighet om den anti-auktoritära arbetarrörelsen och dess förmåga att framskapa självständiga människor.

Kropotkins exempel om "Michel" eller Bakunin, kan med full rätt användas av ungsocialisterna också. Ty då vi t. ex. talar om "Hinke" är det ju alltid som personlig vän, kamrat och rebell vi göra så. Vi kan ju påminna om Arbetare Banken då den för några år sedan började sin verksamhet huru ungsocialisterna avslöjade skojet, men huru då en utav ledarna för banken sökte genom smicker och bjudningar (?) få Albert Jensen som då var redaktör för Brand och John Sandgren, att tala och skriva i favör av skojareföretaget, och sålunda tänkte han ungsocialistiska partiet skulle gå med i detsamma. Sandgren (?) svarade sedan i Brand ungefär följande: "Om ni änskönt kunnat köpa oss för er humbug, skulle detta icke haft någon betydelse eller inverkan på partiet, ty vi äro inga chefer. Partiet består av självständiga och revolutionärt skolade individer, vilka ej låta leda sig på så sätt. Om vi och flera sveko, skulle ungsocialister framstampas ur marken och försvara den intagna ställningen mot nämnda bank. Vi skulle bli bortkörda som föräddare, och rörelsen skulle, genom dem själva, komma att hållas lika sund som hittills."

Ungsocialisterna ha inga despotiska ledarefigurer. Så var det också inom Jurafederationen. Kropotkins revolutionära riktning utvecklades härinom han mot anarkismen. Som sådan återvänder han också tillbaka till Ryssland.

Här finna vi Kropotkin åter, mitt uppe i det revolutionära upplysningsarbetet, som då pågår i Ryssland. Det var 1871.

"De två år, under vilka jag arbetade i Tchaykovskys krets (så kallades den revolutionära ungdomssammanslutningen) i min min häktning, fingo en avgörande betydelse för hela min utveckling. Det var ett liv under tryck, en tillvaro, under vilken man vart ögonblick kunde känna, att alla själslivets närver vibrerade, ett rikt liv, vårt att leva. Jag kände mig som medlem av en stor familj, där alla, såväl män som kvinnor voro fyllda av tanken på en och samma stora uppgift och ivriga att nå mänsklighetens stora mål, att jag ej kan erinra mig ett enda ögonblick av tillfälligt missförstånd, som frambrakte ett missljud bland de många medlemmarna." Så säger Kropotkin. Vi som hava liknande erfarenheter av solidariskt samhällsarbete, kunna vitsorda K:s uppgifter såsom riktiga. Då alla äro besjälade av verksamhetslust, är det glädjande att ligga i och arbeta. Mera arbete kan ju uträttas om vi äro många än få.

Mycket kunde talas om denna "Tchogkovsky-cirkeln", vilken var en ganska omfattande organisation, huru de i hemlighet måste arbeta — om nätterna såväl som dagarna, offrande sina pengar för sakens skull, huru de måste låta trycka sina skrifter, sina broschyrer utomlands och så smuggla det in i Ryssland i tusentals, magasinera det på vissa nederlagsplatser och härifrån sända det till de lokala cirkelarna, som besörjde deras utdelning bland bönder och industriarbetare. Men vi hålla oss till Kropotkin. Och konstatera då att han är en av de aktivaste inom "cirkeln." Han agiterar bland bönder och industriarbetare. Håller möten om nätterna då så är nödvändigt, talar till arbetarna om den västeuropeiska arbetarrörelsen, dess arbete, dess strider, svårigheter och förhoppningar. Arbetarna lyssna med spänd uppmärksamhet. De äro handlingskraftiga och vilja göra något. Fråga därför K. vad de kunna göra. K. svarar: Agitera! Organiser! Emancipera! någon kungsväg finnes icke.

Kropotkin sökte aldrig förringa deras agitations faror och han sade alltid uppriktigt vad han menade: att de troligen en dag skulle bli arresterade och dömda för att ha lyssnat på honom m. fl. av agitatorerna. Men detta dystra framtidsperspektiv skrämdem icke. "Och då jag m. fl. sedan blevo arresterade uppförde de sig nästan över lag som modiga män", säger Kropotkin.

Kropotkin kastas i Peter-Paul-fästningen, som slutat så många av de ryska revolutionärerna. Här sitter han i två år, väntande på ransakning, som emellertid aldrig kom.

Med tillhjälp av sina vänner lyckas han då äntligen fly ur fängelset och komma över till västra Europa.

(Forts.)

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING.

Arbetarklassen och arbetargivarklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge arbetaren är ett arbetande folk och lever i nöd och umbärande, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Medan dessa två klasser måste en strid pågå till hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, taget Jordan med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att måta sig med arbetarklassens allt mer växande makt. Yrkesföreningarna ästadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgräva de arandra underlönestriden. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetarklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetarklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del af värdet. Därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspåret: "En god betalning för ett gott dagverke," måste vi på vår färd skriva det revolutionära: "nöd med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övervinna produktionen när det samma är avskaffat. Genom att organisera en internationell uppgift vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Slavarnas fula vanor.

(Av E. Engström.)

Allmänt anses det vara ovärdigt, opassande och lågt att tigga. Endast under vissa förutsättningar är det tillåtet, det är, under namn av "Collection," om individen är en krympling eller kommen till en hög ålder, varvid han anses totalt obruklig.

Aterigen, bedja, vilket egentligen icke är något annat än tiggeri, lofordas, rekommenderas och anses för dygd. Ja, man t. o. m. uppmanas att förkovra sig uti att bedja, ödmjukt och undergivet.

Att förbli ärlig, är en ovanskelig dygd!

Är du arbetare ärlig mot dig själv (?) när du krypande, bedjande, undergivet och ödmjukt tigger om tillstånd att arbeta, producera för en lätting, som aldrig själv utfört något verkligt nyttigt, men som av slumpen — i de flesta fall — är ägaren och kontrollanten av råmänn, maskineriet och produktionen?

Är du skapelsens krona som bibeln kallar dig, du, som tigger om barmhärtighet, om nåd, om tillfallet, om möjligheten att bli en undergiven arbetare — slav — åt en lätting?

Är du ärlig mot dig själv, som under det du med ditt arbete sörjer för lättingens tillvaro, får nöja sig med smulor som lättingens förvaltare, förman eller annan ställföreträdare kastar åt dig?

Är du ärlig, du som med de smulor du emottagit, vid avskedningen stiger in på platsanskaffningskontoret och tager av dina simpelt och surt förvärvade slantar (denna institution tillkom icke för din bekvämlighet utan för lättingens) och köper från — tjuven — mellanhanden ett nytt tillfälle att bli utsugen?

Är du ärlig, är du skapelsens krona, är du människan, det bästa möjliga, då du hyr dig en präst att säga dig huru usel, förfallen, låg och simpel du är. Du som röstar på individer, som tror sig vara vuxna att bli dina förmyndare, — prova dig själv, innan nästa valdag, kanske är du icke så usel, kanske du kan undvara en eller annan av dina plågoandar — att kasta dig i fångelser som du själv byggt, att piska, pina och taga ditt liv. Du som utan invändningar, utan att veta varför, på dina invalda överordnade befallning, till kapitalistens förmån, går i krig att döda din fader, moder, broder, syster, vänner, kamrater. Du som vid en sträjk gör drängtjänst åt dessa dina s. k. överordnade är du Judas, eller —?

Av alla fula vanor som slaven har, är dock tiggandet, knäfall och bön till ett "fantasifoster." Gud, som vi påtvingsats, det mäst förnedrande. Vad är du, som krålar och ligger i stöfet inför ett fantasifoster?

Är du så blind, att du i andligt och lekamligt avseende själv är oförmögen att taga del i lösandet av de problem som falla på din lott, rösta då vid nästa valdag, men, kom ihåg att du vid valförrättningen gör oss andra en oförrätt, ty vi, minoriteten, måste lida tillika med dig från dessa dina uppehållna institutioner, staten och kyrkan, och dess ämbetsmän, som du med din röst envist kvarhåller för bibehållanden av förtroendet. Alla lida vi gemensamt, emedan du är så full av fula vanor som du med din röst envist kvarhåller för bibehållanden av förtroendet. Alla lida vi gemensamt, emedan du är så full av fula vanor som du med din röst envist kvarhåller för bibehållanden av förtroendet.

Till eder, Ni som förkrympt av dessa fula vanor, snart sagt oräkneliga, ni som ej försökt utvärdera något, ni, som endast ångslas att uppnå förmågan att kunna undergivet lyda, tjäna, tro, omhulda och avguda staten och kyrkan, dess lagar och ämbetsmän, handlangare m. m., frestas jag utropa vad som sagts av en viss man: "Vad är en man, om högre mål för livet han ej vet, än äta, sova blott, ett djur ej mera." Troligen var det dig och din präst

ARBETARE, KAMRATER. STORFEST

kommer att hållas å ARCADIA DANCE PALACE, South 5th Str., mellan 3 och 4 Ave. S., TORSDAGEN DEN 2 NOV. 1916, KL. 7:30 e. m. (Den sista aftonen av konferensen.) Denna fest kommer att bli både instruktiv och trevlig. På programmet för aftonen finnes upptaget: DEKLAMATION, SÅNG SAMT TABLA "I JUNGLE," så en enakt pjäs "JUSTICE COMMON IN THE CAPITALIST COURT."

SERVERING M. M. INTRADE 25 CENTS.

ALLA VÄLKOMNA!

A Local 400 av I. W. W.'s vägnar,
FASTKOMMITTERADE.

TILLIES LUNCH
ALL HOME COOKING
N. W. Phone Nicollet 3473
216 So. 4th St.
For Ladies and Gentlemen
Minneapolis, Minn.

INKOMNA BIDARG TILL
ALLARM.

Av transport från sept.\$22.00
Okt. 4, av Rockford Lokals.27.50

Summa Dollars\$47.50

Det är naturligtvis med glädje och tacksamhet som vi emottaga frivilliga bidrag från kamraterna ute i landet, men ni förstår mycket väl att ett tidningsföretag ej kan hållas vid liv medelst gåvor från kamraterna, vad vi i första hand måste arbeta för är anskaffandet av nya prenumeranter för ALLARM.

Idén om den Industriella organisationen måste spridas till alla arbetare, bästa sättet att nå de skandinaviska arbetarna blir naturligtvis genom Allarm.

Därför sätt fart i prenumerationskamrater, och vi kan då i en snar framtid bli i stånd till att realisera vår länge närda önskan att få utgiva Allarm oftare. Exp.

I nästa nummer kommer att påbörjas en ny välskriven, lärorik och intressant art. serie av C. W. Lundberg. NÄGRA MINNEN UR ARBETARKLASSENS HISTORIA.

Prenumera på Allarm i tid så att ni ej gå detta nummer förlustig.

NÄSTA NUMMER ÄR JULNUMMER. Beställ en extra stor bunt och sprid Allarm i varje skandinaviskt arbetarhem.

Sänd in eder extra bundel order så vi ha den senast den 20 nov., detta gör det möjligt för oss att föylla behovet.

De klubbar, Verdandiloger och grupper av antireligiösa personer som önska sprida antireligiös propaganda i kyrkorna juldagsmorgon kunna ej få ett bättre agitationssmedel än Allarms Julnummer.

Om en extra order på 100 beställes kunna vi sända eder desamma för trycknings- och avsendningskostnad.

För dylik order vore önskvärt förskottslkvad. Ordern måste vara inne senast den 20 nov.

samt lagkarl, som Nietzsche hade i tankarna då han sade: "Små själar jag stads försmått, där finns plats, för varken ont eller gott."

Leo Tolstoy har påvisat att staten, kyrkan och dessas ämbetsmän, kejsare, kungar och presidenter, präster, lagkarlar och lagar m. m. är ett onödigt ont som mänskligheten gott kunde undvara. Han säger: "Jag själv har studerat lag, och kommer väl ihåg då under det andra året jag studerade, huru intresserad jag var i teori av lag, så mycket intresserad att jag icke allenast studerade för att kunna taga examen, utan mera i hopp att jag måtte finna en förklaring av mycket oräkneliga, ni som ej försökt utvärdera något, ni, som endast ångslas att uppnå förmågan att kunna undergivet lyda, tjäna, tro, omhulda och avguda staten och kyrkan, dess lagar och ämbetsmän, handlangare m. m., frestas jag utropa vad som sagts av en viss man: "Vad är en man, om högre mål för livet han ej vet, än äta, sova blott, ett djur ej mera." Troligen var det dig och din präst

(Forts.)

C. MACKEPFRANG
BOOKS & STATIONARY
Skandinaviska Böcker och
Tidningar
229 Cedar Ave, Minneapolis, Minn.
(Seven Corners Post Office)

Tri-State Center 4147
SEVEN CORNERS FURNITURE
STORE
(Wm. P. Carlson, Prop.)
FURNITURE, CARPETS, STOVES
Complete House Furnishing
1412-14-16 Washington Ave. S.
Minneapolis, Minn.

Allarm är nu ett år gammal i Minneapolis. Prenumerantantalet har mer än fördubblats. Gott. Den måste tiobublas inom kort kamrater. Fart i prenumerantinsamlingen. Vi måste ha Allarm till veckotidning inom kort för att nå vårt närmsta mål Dagtidning!

The Big Four Tractor Co. synes hava smittats av valögrenhetsanda. För en tid sedan uppslogs stora plakater å bolagets verkstäder, att de skulle införa det så kallade "Profit Sharing System" d. v. s. arbetarna skulle förutom sin vanliga daglön erhålla en viss procent å allt arbete de utförde.

Dagen för systemets införande i praktik kom och nu blev det fart i slavarna, de arbetade så bra att basen såg att allt arbete kunde nu utföras av två tredjedelar av arbetsstyrkan, den andra tredjedelen fick avsked, och nu gå de andra slavarna och gör nästan dubbelt så mycket arbete som förr, för en extra betalning av cirka tre dollars pr månad. Hur länge skola arbetarna sova, det är hög tid att börja gnugga sömnen ur ögonen, annars blir det en sömn till döds.

En arbetare som aldrig fått äta sig mätt struntar naturligtvis i att diskutera, om han åter för att leva, eller lever för att äta." Vad som intresserar honom är hur att få nog att äta.

Egendomligt att ej Minneapolis Tribune och Journals pennfaktare ha beskylit I. W. W. för att skörden blev så skral i år.

Önskas: Journalistiska missfoster som äro villiga att tvätta klibbigt blod av ståltrustens hantlangare — en tids erfarenhet i snusligt arbete erfordras.

Nu i valdagarna får man se och höra många trevliga saker. Så t. ex. påstår en kandidat här i Mpls, att han kommer att representera arbetarna om han blir invald, och i samma vecka meddelar han, att han ej tillhör den "hopp-lösa minoriteten". Vi har aldrig hört förr att "arbetarrepresentanter" varit i majoritet i någon stats parlament i U. S. A. Allra minst i Minn. Och om de vore i majoritet så vore de ej arbetarrepresentanter längre.

Humburg Sir, Humburg.

En 15-årig pojke i Sverige har flera gånger blivit varnad för lösdriveri och senare blivit arresterad och dömd till 5 mån. fängelse för en liten förseelse. De är nu ej längre nöjda med att tvinga barn i fabriken, de till och med kastar dem i fängelse, när de borde vara fria att leka.

PRENUMERERA PÅ
ALLARM!